

Bitmez bahar şiirde

Süreyya Berfe şiiri için 'serpinti' kavramını kullanacağım. Serpinti parçayı, miliminasyonu fakat asıl can vermeyi çağırıştırır. Bir ölümsüz bahar olma istencidir belki şiir ve biz 'yavaş yavaş bilemiyorum'da en çok onunla karşılaşırız.

Öteden beri dikkatle izlerdim fakat son yıllarda daha bir yakından takip ediyorum Süreyya Berfe'yi. Bir bilgelik süreci aslında öne çıkan hep şiirinde. Tabiatla dil olmuş içten bilgelik türünden bir şey sözünü ettiğim. Şairin canını yontu yontu dile saçtığı tohumlara benziyor yazdıkları. Şiirin hizasında, saf şiirin çizgisinde her zaman gittikçe az şair kalır. Pek az şair ise, tıpkı Süreyya Berfe gibi hizanın kendisine dönüşür. 'yavaş yavaş bilemiyorum' da öyle, gittikçe şiirin kaybettiği saflık çizgisini hatırlatan bir toplam.

Her şair benzersizdir ve ayrıksılığı kurduğu dil diyalektiğinden gelir. Tatlı bir argo parlayıverir ilkin hep Süreyya Berfe'de. Bu onun sevme biçimi olduğu kadar gösterme yöntemidir. Bir akşam vakti, sevdiğini karşısına alan adam/kadın bütün komplekslerinden sıyrılır, insan kalmanın en yalınkat haliyle konuşur. Düzgün, mantıklı sözler değildir derdi. Hayat kadar dil de anlam da karışıktır sonuçta. Dili sürçe sürçe söyler insan sevdiğini. 'Çekingeng utangaç ayı abim' diye söze girer. Sevmek yekpare hünerdir. 'Ayıcığım, ineğim' diye, çağrışımın horoz merdivenine çıkan sevgili ironi, Berfe şiirinin jestleridir. Bir öğrenme kadar sabır şiiridir yazdığı şairin. 'Aya baka baka/ otlara yalvara yalvara/ sokakta kala kala öğrendim/ kolay mı o kadar'. Dikkatli okur aya bakmakla otlara yalvarmak yanında, sokakta kalmak bilgisindeki ayrımı seçecektir elbet. 'Arasak mı/ birbirimizi ölene kadar' duyusunun geriliminden gelir bu şiir.

Burada, 'yavaş yavaş bilemiyorum'u tematik bir okumaya tabi tutmayacağım. 'Şiir Çalışmaları' meselesinin, Berfe'nin şiirimize yerleştirdiği bir kavram olduğunu hatırlattıktan

sonra, şiirde yenilik, arayış ve süreklilik fikrinin nasıl hâlâ yaşadığını vurgulayacağım. 'Şiir Çalışmaları' bir kez daha hem sürüyor hem de bahar metaforuyla güncelleniyor. Burada, Berfe şiiri için 'serpinti' kavramını kullanacağım. Serpinti parçayı, miliminasyonu fakat asıl can vermeyi çağırıştırır. Bir ölümsüz bahar olma istencidir belki şiir ve biz 'yavaş yavaş bilemiyorum'da en çok onunla karşılaşırız. Bir yeni zaman kasidesinin serpintilerine uğrarız. Şair, ısrarla, bilinçle, poetik uyanıklıkla baharı hatırlatır durmadan.

Ve uyarır şair baştan: 'Bahar işte ne anlattırın/ ne gereği var/ Yavaş yavaş bilemiyorum'. Bilememenin sonsuz hüznü baharın coşkun yaratıcılığıyla sarmalanırken, hayatta şiir olanın tınısı sahipsiz kalmıştır. Şair bu iyeliksizlik haliyle konuşur. Bundandır 'Bahar da acı duyar/ gelişinin acısı' diye konuşması iç dilin. 'Bir uyduruk acele' koşusu içinde duyacak mıdır insan bu şairce uyarıyı? Şair de şaşkıncı aslında bu bahar istencinin içinde. 'Şimdi anladım bahar gelmiş/ Bilmediğim bir yoldan gitmişim eve' deyişi sebepsiz değildir.

Şairler, has şairler yaza yaza kendilerine benzerler. Sonunda insan adına şair o büyük yalnızlığı tecrübe eder. Ne var ki bu tecrübeye herkesin birlikteliği saklıdır. Bir ayrışma değil birleşme şiiridir Berfe'ninki. Damıta damıta, sessiz sessiz okundukça, bilemeyişin yüksek bilgisi gönülleri daima ışıttacaktır. ■

**yavaş yavaş
bilemiyorum**
Süreyya Berfe
Yapı Kredi
Yayınları, 2022
72 sayfa.